

Babičky plakaly Kristýna Petišková

Blíží se konec školního roku před sedmnácti lety, je čtvrtek odpoledne, oběd už většině lidem slehl a v budově jedné pražské ZUŠ právě začíná koncert žáků na dechové nástroje. V sále sedí jejich sourozenci, rodiče a prarodiče a všichni netrpělivě připravují své uši na poslech folklorní a klasické hudby v převážně rozladěném provedení.

Dveře do sálu se uzavírají, ještě se jimi stačí tiše proplížit poslední rodiče, včetně mojí mámy, a na pódium ve slavnostní róbě nastupuje paní učitelka Stralczynská. Svým hlubokým hlasem stručně vítá publikum a zdoluhavě ohlašuje změny na programu dnešního koncertu.

Mezitím co paní Stralczynská uvádí koncert, rozehrávám se o dvě patra výš na klarinet. Do pěti minut bych měla sejít do sálu zahrát Fibichovu Selanku, ale ještě se na poslední chvíli snažím nacvičit c3 ve dvanáctém taktu bez kiksnutí. [:Kiksám, kiksám, hraju, kiksám:]. Po chvíli to vzdávám, dívám se na nástěnné hodiny, zjišťuju, že už téměř nestíhám, vytěrákem čistím vnitřek nástroje od slin, беру ноты ze stojanu, obě ruce mám plné, loktem otevírám dveře, neobratně je za sebou zavírám a běžím dlážděnou chodbou ke schodům.

„Dobrý den,“ zdravím naši paní uklízečku, která zrovna domyla schody a vynořuje se s kýblem s vodou a mokrým mopem zpoza rohu, kam právě odbočuju. „Dobroho dňa,“ odpovídá mi nejistě, pokládá kýbl na zem a začíná vytírat chodbu. Беру schody dolů ob dva, myslím na to vysoké c a taky na to hrozné cis3 na třetím řádku od konce a představuju si, jakým hmatem se hraje. Ta podlaha je nějaká mokrá, proletí mi myšlenka hlavou jako šíp a vzápětí mi podklouzává levá noha na předposledním schodu a já padám jako postřelená na zem. Mně ať se stane cokoli, hlavně musím zachránit klarinet, myslím si a během pádu ho držím křečovitě nad hlavou. Dopadám na zem a zvrávám si levý kotník, ale hlavně že klarinet je v pořádku a já můžu odehrát koncert. Díky té bolesti alespoň přestávám myslet na všechny noty tříčárkované oktávy a žádná kiksnutí mě již nevyvádí z míry.

Kulhavým klusem dobíhám do předsálí. Jana Šilhavá, která je na programu přede mnou, zrovna dohrává Poulencovu flétnovou sonátu. Odšroubovávám si strojek, znovu nasliňuju plátek, pečlivě ho vracím na hubičku, utahuju strojek, dívám se do zrcadla napravo, vidím uprostřed svého čela obří bílý pupínek, možná ho ještě stačím rychle vymáčknout, myslím si, ale ne, nestačím, dveře ze sálu se už otevírají a Jana se svojí korepetitorkou z něj nadšeně vychází.

Janina korepetitorka je i moje korepetitorka, a tak vcházím do sálu a ona hned za mnou. Noha mě bolí čím dál tím víc, ale nedávám to na sobě znát. Zahraju h, klavír a, protože hraju na B klarinet, a dělám jako že vím, jestli ladím nebo ne. Náhodně tipuju, že jsem vysoko a vytahuju si trochu soudek, ale paní učitelka

Stralczynská, která sedí v první řadě, mi rukama ukazuje, že to dělám špatně. Zatahuju tedy soudek zpátky, nejsem vysoko, nýbrž nízko, ale na to není řešení, leda utáhnout nátisk a prokousnout si dolní ret. Ale to neudělám. Kývnu na korepetitorku a ona spustí předeheru.

Počítám šestkrát tříčtvrťový takt a v sedmém se přidávám ke klavíru. Hraju, hraju a bolest v noze se stupňuje. Cítím, jak mi natéká kotník, jako by mi měl každou chvíli roztrhnout botu. Do očí se mi ženou slzy. Vysoké noty kiksají a tóny se chvějí. Nemůžu se ani trochu soustředit na to, co hraju. V jedné mezihře se koukám do sálu a vidím svoji mámu, která už nenašla místo na sezení, jak se opírá o sloup a buď poslouchá se zavřenýma očima a s otevřenou pusou, nebo spí. Byla před koncertem na obědě s kamarádkou a možná si dala moc skleniček vína. Mezihra končí a já znovu začínám hrát. Posledních pět řádků, poslední čtyři řádky, už to bude, už to každou chvíli skončí, poslední dva řádky, kotník pulzuje skoro v tempu Selanky, slzy mi stékají po obličeji a zatékají i ke rtům a do klarinetu, poslední řádek, ne, jen to ne, obří kiksánek na předposlední notě, c3. Ale teď to nesmím vzdát, teď ne, jsem přece tak blízko konci. Nasazuju poslední notu, cis3, crescenduju z mezzoforte do forte a držím ji nekonečných sedm dob. A je to. Klavír na závěr zahraje pár not, několik vteřin je ticho a sálem se ozývá hlasitý a dlouhý potlesk. Ukláním se a rychle se potácím pryč z pódia. Procházím předsálím na chodbu, dosedám na židli před vchodem do sálu a čekám, až vyjde moje máma, aby mi pomohla dokulhat se na chirurgii.

Ze sálu se hrnou davy nadšených rodičů, těžko říct, jestli jsou pyšní na své děti, nebo jestli jsou rádi, že už nemusí sedět v sále a poslouchat falešné verze krásných skladeb. Po chvíli se vynořuje i kudrnatá kštice mojí mámy, která je o půl hlavy vyšší než všichni ostatní, a běží ke mně, aby mi řekla „Hrála jsi moc moc krásně. Za chvíli budu zpátky, promiň, musím si odskočit.“ A mezitím co si máma odskakuje, přichází za mnou paní učitelka Stralczynská se dvěma babičkami a všechny tři se se slzami v očích rozplývají nad mým výkonem a chválí mě, jaká jsem citlivá duše, že už v tak mladém věku chápu hloubku utrpení dospělých, jak je nádherné, že mě hraní Fibichovy Selanky tak dojalo, až mě rozbrečelo, že jsem veliký talent a daleko to dotáhnu a že si mě příští rok přijdou poslechnout zas. Slušně se usmívám, poděkuji babičkám i paní učitelce, a přemýšlím, jestli se s tím kotníkem vůbec zvládnou dotáhnout pěšky na tramvaj, až za chvíli pojedeme na tu chirurgii.